

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și șase

Symbolismul profetic al lui Nebucadnețar: Dezvăluirea reperelor istorice ale Mișcării Millerite și a viziunii pecetluite a râului Ulai

Jeff Pippenger
2023-12-31

Capitolul unu din Daniel reprezintă istoria primului și celui de-al doilea înger, de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844. Capitolul patru din Daniel tratează, de asemenea, istoria primului și celui de-al doilea înger, de la 723 î.Hr. până la 22 octombrie 1844. Desigur, acest lucru este imposibil de văzut fără metodologia ploii târzii a principiului „linie peste linie”.

Nebucadnețar, în capitolul patru, este un simbol profetic foarte complex. Este important să ne reamintim ce reprezintă el pe măsură ce începem să luăm în considerare desigilarea viziunii Râului Ulai în istoria lui William Miller. Al doilea vis al lui Nebucadnețar, nu spre deosebire de al doilea vis al lui William Miller, reprezenta „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, care este firul profetic ce țese împreună întreaga carte a lui Daniel. Când Daniel a interpretat visul lui Nebucadnețar din capitolul patru, l-a avertizat cu privire la o judecată viitoare și, făcând astfel, a prefigurat solia primului înger care a intrat în istorie la „vremea sfârșitului”, în 1798.

Când a sosit judecata despre care Nebucadnețar fusese avertizat că avea să vină, sosirea ei a prefigurat data de 22 octombrie 1844, când a început judecata de cercetare. În capitolul patru, atât solia de avertizare transmisă de Daniel, cât și sosirea judecății legate de această solie de avertizare au fost reprezentate prin cuvântul „ceas”. „Ceasul” judecății lui Nebucadnețar a reprezentat „ceasul” judecății lui Dumnezeu din solia primului înger. El a prefigurat, de asemenea, „ceasul” legii duminicale, când începe judecata executivă a lui Dumnezeu. Partea din capitolul patru al cărții lui Daniel care reprezintă sosirea soliei primului înger în 1798 și sosirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844, care este simbolizată prin cuvântul „ceas”, este apoi repetată și amplificată. Tehnica repetării și amplificării este o tehnică profetică ce apare în mod repetat în profeție, dar mai ales în cartea lui Daniel.

Odată ce Nebucadnețar a ajuns la „ceasul” judecății, au început „șapte vremi”, care au constituit judecata lui, iar el, ca împărat al miazănoaptei, a reprezentat atunci judecata adusă asupra împărăției de nord a lui Israel în anul 723 î.Hr. I s-a dat inima unei fiare, iar o fiară este o împărăție în profeția biblică, și, din anul 723 î.Hr. până în 1798, el a reprezentat cele două forme de păgânism care sunt atât de adesea subiectul cărții lui Daniel.

Pentru o mie două sute șaiszeci de zile, reprezentând o mie două sute șaiszeci de ani, el a reprezentat puterea pustiitoare păgână, iar apoi, pentru alte o mie două sute șaiszeci de zile, simbolizând o mie două sute șaiszeci de ani, el a reprezentat puterea pustiitoare papală. Inima ambelor puteri pustiitoare a fost aceeași, căci papalismul nu este decât păgânismul purtând profesiunea creștinismului.

„La sfârșitul zilelor”, care este un simbol identificat în Daniel capitolul doisprezece, și care reprezintă „vremea sfârșitului” din 1798, împărăția i-a fost restaurată. Mărturia din Daniel patru și Spiritul Profetic arată că, atunci când împărăția i-a fost restaurată la „sfârșitul zilelor”, el era un om convertit. El devine apoi un simbol profetic al patru adevăruri semnificative. El devine legătura profetică dintre puterea balaurului a păgânismului, pe care a reprezentat-o în prima jumătate a „șapte vremi” ale sale, și puterea fiarei, pe care a reprezentat-o în a doua jumătate a „șapte vremi” ale sale. Ca simbol al acestor două puteri, stând ca o împărăție restaurată în 1798, el reprezintă atunci a treia putere pustiitoare (profetul mincinos), care urma să domnească timp de șaptezeci de ani simbolici, în timp ce curva din Tir era uitată. Ca împărat al Babilonului, Nebucadnețar reprezintă legătura profetică dintre cele trei puteri care aveau să devină Babilonul modern în zilele din urmă, care apoi conduce lumea la Armaghedon.

El a mai reprezentat și nașterea Statelor Unite ca fiara din pământ, care a început în 1798 ca un miel, simbolizată prin experiența sa de convertire. El avea să reprezinte, în același timp, și cele două coarne ale fiarei din pământ, care, ca Republicanism și Protestantism, reprezentau puterea Statelor Unite, ceea ce i-a îngăduit să devină națiunea cea mai favorizată din lume. Totuși, la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, acele două coarne aveau apoi să fie reprezentate ca Republicanism apostat și Protestantism apostat, ambele coarne fiind împărțite în două clase. Cornul Republicanismului avea să fie alcătuit din Partidul Democrat, care nesocotea pe față principiile sacre ale Constituției, și din Partidul Republican, care pretindea că este apărătorul și campionul Constituției, dar care, în realitate, tăgăduia principiile sacre ale Constituției, alegând tradițiile și obiceiurile să ia locul principiilor cuprinse în acel document sacru.

Cele două partide au fost preînchipuite de saduchei și farisei în vremea lui Hristos. Spiritul saducheiilor și al fariseilor avea să se manifeste, de asemenea, în coarnele protestantismului apostat, o clasă susținând închinarea de duminică, iar cealaltă păzirea Sabatului. Starea convertită a lui Nebucadnețar la „sfârșitul zilelor”, în 1798, reprezintă în mod potrivit Statele Unite și ambele coarne ale fiarei care se ridică din pământ. Toate cele trei simboluri — fiara ieșită din pământ și cele două coarne ale ei — erau sortite să se schimbe din miel în dragon.

Nebucadnețar, la sfârșitul celor „șapte vremi” ale sale, a reprezentat legătura care a identificat împărăția sa literală, Babilonul, ca simbol al Babilonului modern din zilele de pe urmă, care este alcătuit din balaurul, fiara și prorocul mincinos. El a reprezentat, de asemenea, cele trei entități profetice reprezentate de fiara pământului cu două coarne, care se schimbă dintr-un miel într-un balaur în timpul celor șaptezeci de ani simbolici în care curva din Tir este uitată. Este profund că împărăția sa literală este tocmai împărăția care prefigurează împărăția ce domnește timp de șaptezeci de ani simbolici.

Simbolismul lui Nebucadnețar din capitolul patru trebuie suprapus peste capitolul unu. Când se face această aplicare, ea reunește jaloarele istoriei millerite și confirmă mai multe adevăruri ale viziunii râului Ulai, care au fost desigilate în acel timp. Temelia și stâlpul central al mișcării millerite au fost întrebarea și răspunsul din Daniel capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece. Întrebarea era: „Până când va ține vedenia cu privire la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, pentru ca atât sanctuarul, cât și oștirea să fie călcate în picioare?”

Din sutele, dacă nu miile, de cuvinte adăugate în Biblie, numai cuvântul adăugat „jertfă” este identificat de inspirație ca neaparținând textului. Când cuvântul este îndepărtat în mod corespunzător, se arată limpede că „necurmata și fărădelegea” sunt două puteri pustiitoare distincte. Sora White arată în mod specific că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu se aplică textului, iar în același pasaj ea arată, de asemenea, că milleriții au avut dreptate când au identificat „necurmata” ca fiind păgânismul. Termenii gramaticali din cadrul întrebării din versetul treisprezece au fost identificați cu grijă de Hristos prin scrierile Sorei White, iar atunci când sunt guvernați de texte și de instrucțiunile inspirate adăugate, întrebarea este: „Până când va ține vedenia privitoare la cele două puteri pustiitoare, păgânismul și papalitatea, care urmau să calce în picioare atât sanctuarul, cât și poporul lui Dumnezeu?”

De aceea, atunci când Nebucadnețar este plasat la „vremea sfârșitului”, în 1798, el reprezintă un om convertit și, prin urmare, îi reprezintă pe cei „înțelepți” care aveau să înțeleagă stâlpul central și temelia adventismului. Convertirea lui îi identifică pe cei „înțelepți” care înțeleg „creșterea cunoștinței” care a fost desigilată la acel timp, însă propriul său simbolism profetic ilustrează în mod direct istoria care constituie subiectul întrebării: „până când va fi vedenia despre puterea pustiitoare a păgânismului și a papalității, care îi va călca în picioare pe poporul lui Dumnezeu (oștirea) și sanctuarul lui Dumnezeu?” Ca simbol al unei „fecioare înțelepte” care înțelege „creșterea cunoștinței”, el îl reprezintă pe William Miller, căci Miller este simbolul acelora care au fost „înțelepți” în istoria care a început la „vremea sfârșitului”, în 1798.

Nabucodonosor este un simbol al reperului profetic al „vremii sfârșitului”, iar, suprapus peste capitolul întâi, el reprezintă, de asemenea, sosirea primului înger în acel timp, deoarece, în capitolul patru, „ceasul” în care Daniel îi transmite lui Nabucodonosor mesajul de avertizare marchează momentul în care a sosit primul înger, iar acela a fost 1798. „Ceasul” în care a venit judecata lui Nabucodonosor a reprezentat „ceasul” începerii judecării de cercetare a lui Dumnezeu la 22 octombrie 1844. Reperele profetice produse de simbolismul lui Nabucodonosor din capitolul patru sunt 723 î.Hr., 538, 1798 (vremea sfârșitului) și 22 octombrie 1844.

Reperele istoriei milerite din capitolul întâi al cărții Daniel încep cu Ioiachim, care este un simbol al împuternicirii primei solii care sosise la „vremea sfârșitului”, în 1798. Împuternicirea primei solii, reprezentată prin Ioiachim, marchează 11 august 1840. Cucerirea lui Ioiachim inaugurează cei șaptezeci de ani ai domniei Babilonului, care se încheie cu decretul lui Cir. Capitolul întâi din Daniel identifică un proces de încercare în trei pași, reprezentat ca o probă alimentară, urmată de o probă vizuală, care se încheie cu un test decisiv. Aceste trei probe reprezintă 11 august 1840, când îngerul puternic, care nu era mai puțin decât însuși Isus Hristos, S-a coborât din cer cu o cărticică pe care poporul lui Dumnezeu trebuia atunci s-o „mănânce”, după cum Daniel și cei trei tineri de seamă au ales să mănânce hrana de legume, mai degrabă decât hrana Babilonului.

Al doilea test al aceluși proces a reprezentat manifestarea respingerii de către bisericile protestante a mesajului lui Miller (mesajul primului înger), când s-a putut vedea atunci o distincție între mișcarea millerită și bisericile protestante care au început atunci rolul lor profetic ca protestantism apostat. Distincția dintre aceste două clase a fost la fel de evidentă cum era înfățișarea lui Daniel și a celor trei tineri, al căror trup părea mai frumos și mai bine hrănit datorită faptului că mâncau

hrana cerească, în locul dietei babiloniene. Acea distincție a fost marcată la sfârșitul anului biblic 1843 (19 aprilie 1844), când a sosit timpul de întârziere din parabola celor zece fecioare.

Al treilea test, care a fost piatra de încercare, a reprezentat 22 octombrie 1844, când, după trei ani, a venit „ceasul” în care Nebucadnețar însuși i-a cercetat și i-a declarat pe Daniel și pe cei trei vrednici „de zece ori” mai buni decât înțelepții Babilonului. Așezarea capitolului patru din Daniel peste capitolul unu produce jaloanele istoriei millerite, începând cu „vremea sfârșitului” din 1798; împuternicirea soliei primului înger la 11 august 1840; prima dezamăgire la 19 aprilie 1844; și marea dezamăgire din 22 octombrie 1844.

Pe lângă identificarea reperelor specifice ale istoriei millerite, cele două capitole, atunci când sunt aduse împreună „linie peste linie”, ilustrează solia primului înger, identifică cele două puteri pustiitoare care constituie subiectul doctrinei fundamentale a celor două mii trei sute de zile și, de asemenea, procesul de încercare în trei pași din Daniel douăsprezece, care are loc întotdeauna atunci când cartea lui Daniel este desigilată.

De asemenea, ei identifică faptul că Nebucadnețar, ca simbol al celor înțelepți în 1798, în legătură cu al doilea său vis din capitolul patru, îl reprezintă pe William Miller, a cărui mișcare urma să devină adevăratul corn protestant. Lucrarea lui William Miller, care reprezintă adevărurile fundamentale ale adventismului, este reprezentată pe cele două table ale lui Habacuc, iar Dumnezeu a călăuzit în realizarea ambelor acele table sacre.

A existat mai multe adevăruri profetice pe care Miller nu le-a înțeles corect, deoarece perspectiva sa asupra istoriei profetice nu i-a îngăduit să recunoască faptul că există trei puteri pustiitoare: nu numai păgânismul (balaurul), papalitatea (fiara), ci și protestantismul apostat (proorocul mincinos). În providența lui Dumnezeu, acele înțelegeri profetice ale lui Miller, care erau limitate de perspectiva sa în istorie, nu au fost reprezentate pe cele două table sacre ale lui Habacuc.

Muroto wa kabiri wa Nebukadinezari uvugwa mu gice cya kane cya Daniyeli, ushushanya muroto wa kabiri wa William Miller. Izo nzozi zombi zivuga ku “bihe birindwi,” kandi muroto wa Miller uranga ukwanganwa kw’umurimo we kwatangiye mu 1863, kukagenda gukomera kugeza ku Midorari ya Saa Sita z’ijoro. Izo nzozi zombi zirangirana n’ubwami busubijweho nyuma y’igihe cyo gutatanywa. Ni yo mpamvu tugiye kubanza gusuzuma muroto wa kabiri wa Miller, mbere y’uko dusuzuma mu buryo butaziguye iyerekwa ry’Umugezi wa Ulai ryafunguwe mu 1798.

“Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis o casetă lucrată cu micală, de vreo zece țoli lungime și șase lățime, făcută din abanos și perle ingenios încrustate. De casetă era atașată o cheie. Am luat îndată cheia și am deschis caseta, când, spre uimirea și surprinderea mea, am aflat-o plină cu tot felul și toate mărimile de bijuterii, diamante, pietre prețioase și monede de aur și de argint de orice dimensiune și valoare, frumos așezate fiecare la locul său în casetă; și astfel rânduite, ele răspândeau o lumină și o slavă întrecute numai de soare.

„M-am gândit că nu era datoria mea să mă bucur singur de această priveriște minunată, deși inima îmi era copleșită de bucurie la vederea strălucirii, frumuseții și valorii conținutului ei. De aceea, am așezat-o pe o masă din mijlocul camerei mele și am dat de veste că toți cei care

doreau puteau veni să vadă cea mai glorioasă și mai strălucită priveliște văzută vreodată de om în această viață.”

„Oamenii au început să vină, la început puțini la număr, dar sporind până au ajuns o mulțime. Când priveau pentru prima dată în casetă, se mirau și strigau de bucurie. Dar, pe măsură ce numărul privitorilor creștea, fiecare începea să tulbure bijuteriile, scoțându-le din casetă și împrăștiindu-le pe masă. Am început să mă gândesc că stăpânul îmi va cere din nou caseta și bijuteriile din mâna mea; iar dacă aș îngădui să fie împrăștiate, n-aș mai putea niciodată să le așez la locurile lor în casetă, așa cum fuseseră mai înainte; și simțeam că nu voi fi niciodată în stare să dau socoteală, căci aceasta ar fi fost copleșitoare. Atunci am început să mă rog de oameni să nu le atingă și să nu le scoată din casetă; dar cu cât mă rugam mai mult, cu atât le împrăștiau mai mult; iar acum păreau să le împrăștie prin toată încăperea, pe podea și pe fiecare piesă de mobilier din cameră.

„Apoi am văzut că printre nestematele și monedele adevărate ei împrăștiaseră o cantitate nenumărată de nestemate false și monede contrafăcute. M-am aprins de mare indignare din pricina purtării lor josnice și a nerecunoștinței lor și i-am muștrat și dojenit pentru aceasta; dar cu cât îi muștram mai mult, cu atât împrăștiau mai mult nestematele false și monedele contrafăcute printre cele adevărate.”

„Apoi m-am tulburat în sufletul meu firesc și am început să folosesc forța trupească pentru a-i împinge afară din încăperea; dar, în timp ce îl scoteam afară pe unul, alți trei intrau și aduceau murdărie și așchii și nisip și tot felul de gunoaie, până când au acoperit fiecare dintre adevăratele bijuterii, diamante și monede, care au fost toate ascunse privirii. De asemenea, mi-au sfâșiat caseta și au împrăștiat-o printre gunoaie. Mi se părea că niciun om nu lua seama la durerea sau la mânia mea. Am ajuns cu totul descurajată și deznădăjduită și m-am așezat și am plâns.

„În timp ce plângeam și mă tânguiam astfel din pricina mării mele pierderi și a răspunderii mele, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat cu stăruință ca El să-mi trimită ajutor. Îndată s-a deschis ușa și a intrat în cameră un om, iar atunci toți oamenii au ieșit din ea; și el, având în mână o perie de praf, a deschis ferestrele și a început să măture din cameră praful și gunoaiele.

„Am strigat către el să se oprească, căci printre dărâmături erau împrăștiate câteva nestemate prețioase.”

„Mi-a spus să «nu mă tem», căci El «va avea grijă de ei».”

„Atunci, pe când mătura praful și gunoaiele, pietrele false și moneda contrafăcută, toate s-au ridicat și au ieșit pe fereastră ca un nor, iar vântul le-a purtat departe. În acea învălmășeală, mi-am închis ochii pentru o clipă; când i-am deschis, toate gunoaiele dispăruseră. Pietrele prețioase, diamantele, monedele de aur și de argint zăceau risipite din belșug în toată încăperea.

„Apoi a așezat pe masă o casetă, cu mult mai mare și mai frumoasă decât cea dintâi, și a adunat cu mâinile pline bijuteriile, diamantele, monedele și le-a aruncat în casetă, până când nu a mai

rămas nici unul, deși unele dintre diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac.”

„Apoi m-a chemat să «vin și să văd».”

„Am privit în sicriaș, dar ochii mi-au fost orbiți de privese. Ei străluceau cu o slavă de zece ori mai mare decât cea dintâi. M-am gândit că fuseseră frecați în nisip de picioarele acelor persoane nelegiuite care îi împrăștiaseră și îi călcașeră în pulbere. Erau așezați într-o ordine minunată în sicriaș, fiecare la locul lui, fără niciun semn vizibil al mâinilor omului care îi aruncase înăuntru. Am strigat de bucurie, iar strigătul acela m-a trezit.” *Early Writings*, 81–83.

Vom aborda visul lui Miller în articolul următor.

Următorul text este o introducere la cel de-al doilea vis al lui William Miller, scrisă de James White atunci când a publicat visul lui Miller în *Advent Herald*.

„Următorul vis a fost publicat în *Advent Herald*, cu mai bine de doi ani în urmă. Atunci am văzut că el înfățișea în mod limpede experiența noastră trecută legată de a Doua Venire și că Dumnezeu a dat acest vis spre binele turmei risipite.”

„Mezi znamení blízkého příchodu velikého a strašného dne Hospodinova Bůh zařadil sny. Viz Joel 2:28–31; Skutky 2:17–20. Sny mohou přicházet trojím způsobem: zaprvé „skrze množství zaměstnání“. Viz Kazatel 5:3. Zadruhé, ti, kteří jsou pod nečistým duchem a podvodem satana, mohou mít sny skrze jeho vliv. Viz Deuteronomium 8:1–5; Jeremjáš 23:25–28; 27:9; 29:8; Zacharjáš 10:2; Juda 8. A zatřetí, Bůh vždy učil a dosud více či méně učí svůj lid skrze sny, které přicházejí prostřednictvím andělů a Duchu svatého. Ti, kdo stojí v jasném světle pravdy, poznají, když jim Bůh dává sen; a takoví nebudou svedeni ani odvedeni na scestí falešnými sny.“

„Iar El a zis: Ascultați acum cuvintele Mele: dacă este între voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi face cunoscut lui într-o vedenie și îi voi vorbi într-un vis.” *Numeri* 12:6. A spus Iacov: „Îngerul Domnului mi-a vorbit într-un vis.” *Geneza* 31:2. „Și Dumnezeu a venit la Laban, sirianul, într-un vis de noapte.” *Geneza* 31:24. Citiți visele lui Iosif [*Geneza* 37:5–9] și apoi istoria interesantă a împlinirii lor în Egipt. „La Gabaon, Domnul S-a arătat lui Solomon într-un vis noaptea.” 1 *Împărați* 3:5. Marea și însemnata imagine din capitolul al doilea din Daniel a fost dată într-un vis, de asemenea cele patru fiare etc. din capitolul al șaptelea. Când Irod a căutat să-L nimicească pe Pruncul Mântuitor, Iosif a fost avertizat într-un vis să fugă în Egipt. *Matei* 2:13.

„Și va fi în ZILELE DE PE URMĂ, zice Dumnezeu, că voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; fiii voștri și fiicele voastre vor proroci, tinerii voștri vor vedea vedenii, iar bătrânii voștri vor visa visuri.” *Faptele Apostolilor* 2:17.

„Darul prorociei, prin vise și vedenii, este aici rodul Duhului Sfânt și, în zilele de pe urmă, trebuie să se manifeste îndeajuns pentru a constitui un semn. El este unul dintre darurile bisericii Evangheliei.”

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții PROOROCI; pe alții evangheliști; și pe alții păstori și învățători; pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea slujirii, pentru zidirea trupului lui

Hristos.” Efeseni 4:11–12.

„Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi apostoli, al doilea PROOROCI”, etc. 1 Corinteni 12:28. „Nu disprețuiți PROOROCIILE.” 1 Tesaloniceni 5:20. Vezi de asemenea Faptele Apostolilor 13:1; 21:9; Romani 7:6; 1 Corinteni 14:1, 24, 39. Proorocii sau proorociile sunt pentru zidirea Bisericii lui Hristos; și nu se poate aduce nicio dovadă din Cuvântul lui Dumnezeu că ele aveau să înceteze înainte ca evangheliștii, păstorii și învățătorii să înceteze. Dar, spune obiectantul, „Au fost atât de multe vedenii și vise false, încât nu pot avea încredere în nimic de felul acesta.” Este adevărat că Satana are contrafacerea sa. El a avut întotdeauna prooroci mincinoși și, desigur, îi putem aștepta și acum, în acest ultim ceas al său de amăgire și triumf. Cei care resping astfel de descoperiri speciale pentru că există contrafacerea ar putea, cu aceeași îndreptățire, să meargă puțin mai departe și să tăgăduiască faptul că Dumnezeu S-a descoperit vreodată omului într-un vis sau într-o vedenie, căci contrafacerea a existat întotdeauna.

„Visele și viziunile sunt mijlocul prin care Dumnezeu S-a descoperit omului. Prin acest mijloc El a vorbit profeților; a așezat darul profeției printre darurile bisericii Evangheliei și a încadrat visele și viziunile între celelalte semne ale „ZILELOR DE PE URMĂ”. Amin.

„Obiectivul meu în observațiile de mai sus a fost să înlătur obiecțiile într-un mod scriptural și să pregătesc mintea cititorului pentru cele ce urmează.” James White.